

dem noget tidligere, saaledes at der kunde være blevet mere Tid heroppe. Jeg vil gerne sige, at det forekommer mig, at de Folketingsmænd, som have fremsat Lovforslagene dernede, have ikke alene været berettigede, men forpligtede til at se Tiden an og se, om ikke Situationen skulde bedres saa meget, at dette Forslag kunde undgaas. Det kan ikke nægtes, og det erkender jeg, at der baade fra Statsmagtens Side og fra Københavns Kommunes Side er gjort, hvad der kunde gøres, for at fremme offentlige Arbejder, saaledes at de kunde optage en Del af den ledige Arbejdskraft. Ingen af os har paa Forhaand været vidende om, hvor hurtigt der vilde komme Fremgang i Konjunkturerne, om ikke dette, at saa mange Arbejdere kom i Beskæftigelse gennem Stat og Kommune, kunde bevirke Lettelser, ogsaa hvor private tage Initiativet. Det har vist sig, da vi naaede Nytaar, at Forholdene vare lige vanskelige, og man er saa gaaet til at fremsætte Forslagene paa ny. Om man har behovet saa lang Tid nede i det andet Ting til at gennemgaa disse Sager, derom kan jeg fornuftigvis ikke have nogen begrundet Mening, men jeg vil dog sige, at selv nede i Folketinget er det ikke Arbejderrepræsentanterne, der ere Flertal i Udvalgene; det er ikke dem, der besætte Formandspladserne, saa jeg formener, at de ere ret sagesløse med Hensyn til disse Sagers Fremme.

Der har fra et enkelt Medlem, det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen), ogsaa været talt om, at det var en Fejl ved disse Love, at der ikke var Refusionsret for de paagældende Kommuner. Jeg tror, efter det Kendskab, jeg har til Forholdene, og efter det, jeg har erfaret ved at forhøre mig om dette Forhold, at det i Virkeligheden ikke har spillet nogen Rolle. København og Frederiksberg virke jo paa disse Omraader som Regel som en Enhed, og Tilflytning ude fra er kun i overordentlig ringe Grad sket fra Kommuner, hvor de ikke udnyttede disse Love.

Nu ved jeg ikke, maa jeg erkende, hvordan det praktisk vil forme sig, hvis man her fra dette høje Tings Side standse disse Loves videre Fremgang. Jeg tænker mig, at Folk f. Eks. i Slutningen af Februar havde opbrugt den Understøttelse, de kunde faa gennem deres Arbejdsløshedskasse. De have saa søgt hos Kommunerne, og naar Kommunerne have gennemgaaet deres Ansøgninger, Attester osv. og fundet, at alt var i den Orden, som

Cirkulærer osv. kræve af dem, saa forudsætter jeg, der er resolveret, at de ere berettigede til at faa Understøttelse i Henhold til denne Lov. Om der er taget Forbehold, saaledes at den Understøttelse, der en Gang er tilstaaet dem, pludselig standser den 1. April, det tør jeg ikke udtale mig om. Men selv om det fra Administrationens Side vil kunne lade sig gøre at overholde alle disse Bestemmelser, vil det dog, forekommer det mig, være indlysende for enhver af de ærede Medlemmer, at de Folk, som ere i den Situation, fremdeles ere nødlidende, og jo længere de have gaaet arbejdsløse, des værre er det. De ville derfor blive stillede overfor en frygtelig Situation, hvis det ikke skulde lykkes os at faa disse Love gennemførte i Aar.

Der har i det andet høje Ting fra Højres Side været fremsat visse Betragtninger og adskillige Betæneligheder, særlig om den ene af disse Love, Loven om fortsat Hjælp til arbejdsløse efter Arbejdsløshedskassehjælpens Ophør, Betragtninger, som i nogen Grad falde sammen med dem, det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds fremsatte om, at Arbejdsløshedskasserne selv burde bidrage noget dertil. Ja, hvis den Situation ad Aare ikke skulde fremkomme, som vi desværre nu ere inde i med den omfattende Arbejdsløshed, kan man efter den Erfaring, man har gjort, tage den Side af Sagen op. Saa ville Arbejdsløshedskasserne formentlig, naar de have haft nogle gode Aar, hvor deres Kræfter ikke ere blevne i den Grad anspændte som nu, være bedre i Stand til at gaa denne Vej.

Jeg henstiller indtrængende til det høje Ting, at selv om man fastholder at ville underkaste disse to Smaalove Udvalgsbehandling, denne saa bliver saa kort, at vi kunne haabe at faa dem gennemførte endnu i de faa Dage, der ere til Rest af indeværende Samling.

Indenrigsministeren (P. Munch):

Flere ærede Medlemmer, der have udtalt sig, have gjort den Betragtning gældende, at det var bedre at yde de arbejdsløse Hjælp ved at skaffe dem Arbejde end ved at yde dem Penge. Sagt i al Almindelighed tror jeg, det er en af de Sætninger, hvorom alle Mennesker paa Jorden kunne være enige. Der er ingen Glæde ved at være tvungen til at yde saadan Hjælp i Penge, meget bedre vilde det være, om vi kunde tilvejebringe det fornødne Arbejde. Men paa den anden Side kan man ikke